

[திருமதி சி. குழந்தையம்மாள்] [18th January 1964]

கேட்டுக்கொள்கிறேன். சென்ற ஆண்டு கேட்கப்பட்ட கேள்விக்கு விடையளிக்கும்பொழுது, நிலக்கடலைப் பயிரைப்போல் 100 ஏக்கர் 200 ஏக்கர் என்று தொடர்ந்தாற்போல் பயிர் செய்தால் ஏரோப்ளேன் மூலம் பூச்சிகொல்லி மருந்தை அடிக்கிறோம் என்று சொன்னார்கள். அந்த அளவுக்கு தண்ணீர் இருந்தால்தான் ஏராளமான ஏக்கரில் பருத்தி பயிரிட முடியும். ஆகவே தீவிரமாக ஆராய்ச்சி செய்து பார்த்து, பருத்திச் செடிக்கு நோய் விழாமல் தடுப்பதற்கு என்ன செய்யவேண்டும் என்பதை யோசித்துத் தக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கோவாப்பொரேடிச் சொஸைட்டிகள் மூலமாக அத்தியாவசியமான பொருள்களை விநியோகிக்க முயற்சி எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்று கவர்னர் உரையிலே சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதற்காக என்னுடைய பாராட்டுதலைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இந்த சொஸைட்டிகள் இல்லாவிட்டால், ரூ. 200 அல்லது 300 சம்பளம் வாங்குகிறவர்களுக்கு வாழ்வே இருக்காத அளவுக்கு பொருள்களின் விலை ஏறிக்கொண்டே போகும். விலைவாசியைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டிய முறையிலே, இந்த கிராம சங்கங்கள் மூலமாக, அத்தியாவசியப் பொருள்கள் விநியோகிக்கப்பட்டு, எல்லாக் கிராமங்களுக்கும் பரவலான முறையிலே கிடைப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, எனக்குப் பேச சந்தர்ப்பம் கொடுத்ததற்கு எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொண்டு, என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

IV.—DISCUSSION FOR SHORT DURATION *re* FIXATION OF FAIR PRICE FOR SUGARCANE.

MR. SPEAKER: We shall now take up the notice under rule 57 of the Assembly rules. I want to know from the hon. Member Sri M. Kalyanasundaram how much time he will take.

திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம்: ஏழு அல்லது பத்து நிமிஷங்களில் முடித்து விடுகிறேன்.

MR. SPEAKER: Then there will be no time for reply.

திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம்: எவ்வளவு சீக்கிரத்தில் முடிக்க முடியுமோ அதற்குள் முடித்து விடுகிறேன்.

கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கரும்புக்கு நம் ராஜ்யத்திலே நியாயமான விலை நிர்ணயிக்கப்படவேண்டும் என்பதற்காக இந்த விவாதத்தை இங்கே நடத்த வேண்டும் என்று கூறுகிறேன். நம்முடைய ராஜ்யத்திலே நிறைய கரும்பு சாகுபடி செய்கிறார்கள். இன்றைக்கு காவேரிப்பிரதேசம் கரும்பு உற்பத்தி செய்யும் பிராந்தியமாக மாறி வருகிறது. நம் ராஜ்யத்தில் விளையும் கரும்பின் தரம் அதிகமானது. அதில் இருந்து உற்பத்தியாகும் சக்கரையும் அதிகம். ஆகவே சிறந்த கரும்பை உற்பத்தி செய்வதால்

18th January 1964] [திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம்]

நம் விவசாயிகளுக்கு கஷ்ட நஷ்டங்கள் அதிகமாக ஏற்படுகிறது என்பதை அரசாங்கம் உணர்ந்திருக்கும், என்றாலும் அதை அரசாங்கத்தின் குறிப்பிட்ட கவனத்திற்கு கொண்டுவர வேண்டும் என்பதில் இந்த விவாதம் முக்கியமானது என்று கருதுகிறேன். கரும்பு விலை நிர்ணயித்திருக்கும் அடிப்படையில் பார்த்தால் ஒரு டன்னுக்கு ரூபாய் 46.96 முதல் 54.10 வரைக்கும் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மற்ற ராஜ்யங்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் அவ்வளவு திருப்திகரமாக இல்லை. உத்தரப்பிரதேசம், பீஹார் முதலிய இடங்களில் ரூபாய் 54 வரை ஒரு டன்னுக்கு நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நமது விவசாயிகள் விலை குறைவினால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இப்பொழுது வெல்லம் விற்கும் விலையோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் கரும்பை வெல்லமாக காய்ச்சி விற்பனை செய்தால் மூன்று பங்கு லாபம் கிடைக்கும். கரும்பு உற்பத்தியாகிற காலம் முதல் இவ்வளவு அதிகமான விலைக்கு என்றுமே வெல்லம் விற்கவில்லை. இன்றைக்கு அதிக விலைக்கு விற்கும் சர்க்கரையிலிருந்து கிடைக்கும் லாபம் விவசாயிக்கோ, தொழிலாளர்க்கோ, பொது மக்களுக்கோ கிடைப்பதில்லை. சாதாரணமாக புதினென்று டன் கரும்பிலிருந்து ஒரு டன் சர்க்கரை நிச்சயம் கிடைக்கும். இதில் கரும்பு விலையையும் சர்க்கரை விலையையும் ஒப்பிட்டுப்பார்த்தால் அதிக லாபம் மார்ஜின் இருக்கிறது. இந்த லாபம் உபயோகிக்கும் மக்களுக்கோ, தொழிலாளர்க்கோ அல்லது விவசாயிக்கோ போய் சேருவது இல்லை. சர்க்கரை ஆலையின் பாலன்ஸ் ஷீட்டைப் பார்த்தால் தெரியும்.

வெல்லம் உற்பத்தி செய்யக் கூடாது என்று திட்டமிடப்பட்டு இருக்கிறது. இன்றைக்கு புதிதாக ஆரம்பித்திருக்கும் கோத்தாரி ஷுகர்ஸ் என்னும் பாக்டரி லால்குடி தாலுகாவில் இருக்கிறது. அங்கே வெல்லம் உற்பத்தி செய்வது ஒரு குடிசைத்தொழிலாக இருந்து வந்திருக்கிறது. கிரஷர் வைத்தும் மாட்டு மில்கள் வைத்தும் வெல்லம் உற்பத்தி செய்வதை பரம்பரைத் தொழிலாக செய்து வந்திருக்கிறார்கள். அங்கே டிபன்ஸ் ஆப் இண்டியா ரூல்ஸ்ஸின் கீழே தடை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி செய்யப்பட வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் என்ன? மிகக்குறைந்த விலைக்கு வெல்லம் விற்பனை காலத்தில் கரும்பை வெட்டி வெல்லம் காச்சுவதைவிட வெட்டாமலே விட்டு விடுவது நல்லது என்று விவசாயிகள் இருந்த காலமும் உண்டு. நல்ல விலை கிடைக்கும் என்றால் நிச்சயமாக விவசாயிகள் கரும்பு உற்பத்தி செய்ய முன் வருவார்கள். குறைந்தபட்சம் கரும்பிற்கு ஒரு டன்னுக்கு ஒன்பது சதவிகிதம் அடிப்படையில் 54 ரூபாய் என்று வைத்து, ஒரு பாயிண்டுக்கு 1.5 நயா பைசா என்ற அளவிலே நிர்ணயித்தால் கூட விவசாயிகள் வருத்தப்படமாட்டார்கள். ஆனால் விலைக்கு உத்தரவாதம் இல்லாமல் உற்பத்தி செய்த கரும்பை கட்டாயமாக ஆலைகளுக்கு கொடுக்கவேண்டும் என்று வற்புறுத்தப்படுகிறார்கள். ஆகவே இதில் உள்ள சிக்கல்களை பரிசீலனை செய்து

[திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம்] [18th January 1964]

மத்திய சர்க்காருக்கு தெரியப்படுத்தி நம் நாட்டில் கரும்பின் விலையை உயர்த்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு இந்த விவாதத்தை துவக்கி வைக்கிறேன்.

திரு. வெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் அங்கத்தினர் கலியாணசுந்தரம் கூறிய கருத்துக்களோடு என்னுடைய கருத்துக்களையும் சொல்ல விரும்புகிறேன். நம் மாநிலத்தில் முன்பு திரு. ஓ. பி. ராமசாமி ரெட்டியார் முதலமைச்சராக இருந்தகாலத்தில் நமக்கு என்று ஒரு சர்க்கரை ஆலை வேண்டும் என்று 1949-ல் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. ஒரு டன்னுக்கு ரூபாய் 59 கொடுத்தார்கள். ஆனால் அன்று சர்க்கரை வரிசை 10 அணு தான். ஆனால் இன்றைக்கு சர்க்கரை விற்கும் விலையோடு கரும்பின் விலையை ஒப்பிட்டுப்பார்த்தால் அதனிடையே உள்ள வித்தியாசம் யாருக்குப் போகிறது என்று கவனிக்க வேண்டும். உற்பத்தியாகும் சர்க்கரையின் விலை ஷெட்யூல் பிரகாரம் 100 கிலோ கிராமுக்கு 115 ரூபாய் என்று போட்டிருக்கிறார்கள். நான் குறிப்பிடவிரும்புவது, சர்க்கரை விலை நிர்ணயிப்பது முதலியவை மத்திய சர்க்காருடைய நிர்வாகத்தில் இருக்கிறது. அதனால்தான் விவசாயிகளுக்கு நல்ல விலை கிடைக்கவில்லை. அதிகப்படியான பணம் பாக்டரிக்கும் போய் சேரவில்லை. சென்னையைப் பொறுத்த வரையில், சில பெரிய நகரங்களைப் பொறுத்தவரையில் நியாயமான விலைக்கு சர்க்கரை கிடைப்பது உண்மையே. ஆனால் கிராமங்களைப் பொறுத்த மட்டில் சர்க்கரை நியாயமான விலைக்கு கிடைக்கிறது என்று யாரும் சொல்லமுடியாது. ரூபாய் 115 உள்ள மூட்டை வெளியிலே 200 ரூபாய்க்கு பிளாக்கு மார்க் கெட்டிலே கிடைக்கிறது. இடையிலே கிடைக்கும் பணம் யாருக்கு போய் சேருகிறது. விவசாயிக்கும் அல்ல, பாக்டரிக்கும் அல்ல, ஆனால் இடையிலே கசண்ட் அக்கவுண்ட் வைத்துக்கொண்டு இருக்கும் பிளாக் மார்க்கெட் வியாபாரிகளுக்கு செல்லுகிறது. இது ஏன் என்று துருவித் துருவி பார்க்க வேண்டும்.

நம் மாநிலத்தின் தேவை மாதத்திற்கு 12,500 டன் என்று சொல்லுகிறார்கள். நம்மிடம் ஒன்பது சர்க்கரை மில்கள் இருக்கின்றன. நாம் உற்பத்தி செய்யும் டார்ஜெட்டு 1,40,000 டன் என்று சொல்கிறார்கள். இந்த வருஷம் அதிகமாக உற்பத்தியாகும் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. ஆகவே நம் மாகாணத்தில் உற்பத்தியாகும் சர்க்கரையை சரியான முறையில் பகிர்ந்து கொடுக்கும் திட்டம் இருந்தால் நம்மிடம் சர்க்கரை பஞ்சமே ஏற்பட நியாயம் இல்லை. இப்பொழுது இருக்கும் விலை விவசாயிகளுக்கு கொஞ்சம் திருப்தி அளிக்கிறது என்றாலும் அவர்களுக்கு பூரண திருப்தி இல்லை. கன்ஸ்யூமர்கள் கொடுக்கும் அதிகப்படியான விலை பாக்டரிக்கும் செல்லவில்லை, தொழிலாளர்களுக்கும் செல்லவில்லை, உற்பத்தி செய்யும் விவசாயிகளுக்கும் செல்லவில்லை. ஆனால் இடையிலே இருக்கும் பிளாக் மார்க்கெட் வியாபாரிக்குபோய் சேருகிறது. இதைத் தவிர்க்க அவசியமான நடவடிக்கை

18th January 1964] [திரு. வெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி]

மேற்கொண்டால் விவசாயிகளுக்கு நல்ல விலையைக் கொடுக்க முடியும். தொழிலாளிக்கும் கொடுக்க முடியும். இப்பொழுதிருக்கும் முறையின் பிரகாரம் சர்க்கரை விலை நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். என்னுடைய தொகுதியிலிருக்கும் சர்க்கரை ஆலைக்கு டன்னுக்கு ரூபாய் 49.30 விலை விலை நிர்ணயம் செய்திருக்கிறார்கள். சென்ற ஆண்டில் சர்க்கரைக் கண்டுமுதல் என்ன இருந்ததோ அதை வைத்து விகிதாசாரமாய் பெருக்கி இந்த விலை நிர்ணயம் செய்திருக்கிறார்கள்.

இதிலே இன்னொரு குறைபாடு இருக்கிறது. சென்ற ஆண்டிலே இருந்த சர்க்கரைக் கண்டுமுதல்விட இந்த ஆண்டு சற்று அதிகமாக இருக்கலாம். அப்படி அதிகமாக இருக்குமானால், அதை அடிஷனல் போளஸாக அடுத்த வருஷக் கடைசிக்குள் நடவடிக்கைகளை நம்முடைய மாநில அரசாங்கம் மேற்கொள்ளலாம் என்று நான் இங்கே கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். கரும்புக்கு விலை நிர்ணயம் செய்யும்போது அகில இந்தியாவுக்கும் ஒரே மாதிரியான கொள்கை கண்டிப்பாக அனுசரிக்கப்பட வேண்டும். ஒருசில ஆலைகளில் லாங்கும் கரும்புக்கு மணங்கு ஒன்றுக்குக் கரும்பின் விலை இரண்டு ரூபாய் என்று நிர்ணயம் செய்துவிட்டு, மற்றும் சில ஆலைகளில் லாங்கும் கரும்புக்கு மணங்கு ஒன்றுக்கு ரூபாய் 1.75 என்று நிர்ணயம் செய்வது அநியாயமாகும். இங்கிருக்கும் விவசாயிகளை வெல்லம் ஆட்டக் கரும்பைக் கொண்டுங்கள் என்று மறைமுகமாகத் தூண்டுவது போலாகும். ஆகவே, எல்லா இடங்களுக்கும், அது உத்தரப் பிரதேசமாக இருந்தாலும், தென்னிந்தியாவாக இருந்தாலும், குறைந்த பட்ச விலை என்று நிர்ணயிக்கும்போது, அது ஒரே அளவில் வைக்கப்படவேண்டும். இரண்டு ரூபாய் விலை உத்தரப் பிரதேசத்தில் கொடுக்கிறார்கள். அங்கே கிடைக்கின்ற கரும்பின் சர்க்கரைக் கண்டுமுதல் குறைவு. ஆனால், விலை இரண்டு ரூபாயாக இருக்கிறது. ஆனால், நம்முடைய பகுதியில் கிடைக்கும் கரும்பில் சர்க்கரைக் கண்டுமுதல் அதிகம். என்னுடைய தொகுதியில் உள்ள விவசாயிகள் இன்னும் அதிகமான நிலப் பரப்பில் கரும்பு பயிரிடவேண்டுமென்று துடிதுடித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நம்முடைய அமைச்சர் அவர்கள் கரும்புப் பயிரிடுவோருக்கு ஊக்கம் அளிக்க முன்வந்தால் மேலும் மூவாயிரம் ஏக்கரில் கரும்பு நட விவசாயிகள் தயாராக இருக்கிறார்கள். சர்க்கரை உபயோகிப்போருக்கும் நன்மை இல்லாமல், கரும்புப் பயிரிடுவோருக்கும் நன்மை இல்லாமல், மத்தியிலே இருக்கும் வியாபாரிகள் கொள்ளை லாபம் அடிக் கிறார்கள். இதைத் தடுக்கவேண்டும்.

சர்க்கரை உற்பத்தி பெருகிக் கொண்டிருக்கும் இந்தச் சமயத்தில் கண்ட்ரோலை எடுத்துவிடலாம். கண்ட்ரோல் அவசியம் இல்லை. நம்முடைய மாநிலத்தில் உற்பத்தியாகும் சர்க்கரையை வைத்து நம்முடைய மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரையில் நம்முடைய தேவையைப் பூர்த்தி செய்துகொள்ள முடியும்.

[திரு. வெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி] [18th January 1964]

சர்க்கரை விலை ரூபாய் 1.50-க்கு உயர்ந்தாலும்கூட நியாயமான முறையில் மக்களுக்குச் சர்க்கரை கிடைக்கும். இன்றுள்ள நிலைபோல ப்ளாக் மார்க்கெட்டுக்குப் போக வேண்டிய அவசிய மிருக்காது. பாக்டரிக்கும் நன்மை இல்லாமல், விவசாயிகளுக்கும் நன்மை இல்லாமல் நாங்கள் திண்டாடுகிறோம். அதைத் தீர்த்து வைக்க நம்முடைய அரசாங்கம் நல்ல முயற்சிகளில் ஈடுபடவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். விலை ஏறுவது காரணமாகக் கடைசியில் 'கன்ஸ்யூமர்ஸ்' பாதிக்கப்பட்டது. நூறு கிலோகிராம் 115 ரூபாய் என்பதிலிருந்து 122 ரூபாய் ஆகப்போகிறது. இதன் பெரும்பகுதி பளு கன்ஸ்யூமர் தலையில் விழும். ப்ளாக் மார்க்கெட்காரர்கள் நன்மை அடைவதைத் தடுத்து, அவர்கள் அடையும் பலனை விவசாயிகளுக்குக் கொடுக்க அரசாங்கம் முன்வரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.

* திரு. தோ. மு. நல்லசாமி : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கரும்புக்கு விலை நிர்ணயம் செய்வதைப் பொறுத்தவரைக்கும், மூன்று முக்கியமான அம்சங்களைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டு இதை நிர்ணயம் செய்கிறார்கள் என்று தெரிகிறது. 'கரும்பு பயிர் செய்வதிலே ஏற்படக்கூடிய செலவு', அந்த விவசாயம் செய்யக்கூடிய நிலத்திலே 'வேறு மகசூல் வைத்தால் அதில் வரக்கூடிய வருமானம்', 'வாங்கிச் சாப்பிடுகிறவர்களுக்கு நியாயமான விலை' ஆகிய இந்த மூன்றையும் அடிப்படையாக வைத்துத்தான் விலை நிர்ணயம் செய்யப்படுகிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. அப்படிப் பார்க்கும்போது, விவசாயம் செய்யக் கூடிய செலவு என்ன என்பதை நான் ஊன்றிக் கவனிக்கவேண்டும். கரும்பு விவசாயம் ஒரு ஏக்கராவில் செய்து ஆலைக்கு அனுப்ப சமார் ரூபாய் 1,400 வரை ஆகிறது. நிலத்தைத் தயார் செய்வது முதற்கொண்டு, களை எடுத்து, உப்பு, பிண்ணாக்கு வைத்து, கரும்பு வெட்டி பாக்டரிக்குக் கொண்டு சேர்க்கிறவரைக்கும் ஏக்கரா ஒன்றுக்கு ரூபாய் 1,400 செலவாகும் என்பதை ஒவ்வொரு விவசாயியும் சொல்ல முடியும். அப்படிச் செலவு செய்கிற விவசாயிக்கு, இன்றைக்கு மத்திய அரசாங்கம் நிர்ணயித்திருக்கும் விலையின் பிரகாரம் பார்த்தால், ரூபாய் 450 முதல் ரூபாய் 470 வரைதான் நிகர லாபம் நிற்க முடியும். கரும்புப் பயிரிடுவதை விடுத்து, வேறு மகசூல் வைத்தால் இதைவிட அதிகமாகப் பெறமுடியும் என்பது எல்லோரும் அறிந்த விஷயம்.

தேற்குப் பிராந்தியத்தான் சர்க்கரைத் தொழிலுக்குத் தகுதியானது என்று நிர்ணயித்திருப்பதால்தான் தேற்கே சர்க்கரை ஆலைகளை அதிகமாக நாம் நிர்மாணிக்க முயற்சி எடுக்கிறோம். அந்த மாதிரி எடுக்கும் முயற்சிக்கு தற்போதுள்ள விலை நிர்ணயம் காரணமாக குந்தகம் ஏற்படும்

18th January 1964] [திரு. தோ. மு. நல்லசாமி]

என்பது என்னுடைய கருத்தாகும். எதிர்க் கட்சிக் கனம் அங்கத்தினர் திரு. கல்யாணசுந்தரம் அவர்கள் சொன்னது போல், இப்படிப்பட்ட விலையில் சர்க்கரை ஆலைகளுக்குத் தொடர்ந்து கரும்பு கிடைக்கக்கூடிய நிலை நீடித்துக்கொண்டிருக்க முடியாது. விவசாயிகளே விரும்பி கரும்புப் பயிரிடக் கூடிய சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தவேண்டும். அப்படி ஏற்படுத்த வேண்டுமென்றால், நியாயமான விலை அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். அப்படி விலை நிர்ணயம் பண்ணும்போது, வடக்கே ஒரு மணங்குக்கு இரண்டு ரூபாய் என்றும் தெற்குப் பிராந்தியத்தில் மணங்குக்கு ரூபாய் 1.75 என்றும் நிர்ணயம் செய்திருக்கிறார்கள். காரணம் என்ன சொல்லப்படுகிறது? தெற்குப் பிராந்தியத்தில் அதிகமாகக் கரும்பு விளைகிறது என்றும், ஏக்கரா ஒன்றுக்குச் சராசரி 40 டன் விதம் கரும்பு விளைவிக்கிறார்கள் என்றும், 9 சதவிகிதத்திற்குமேல் பத்துக்கு ஒரு பங்கு அதிகமாகக் கண்டு முதலை அதிகப்படுத்தினால் $1\frac{1}{2}$ ந.பை கூடக்கிடைக்கிறது என்றும், அதனால் டன் 1-க்கு அதிக விலை கிடைக்கும் என்றும் சொல்லி ரூபாய் 1.75 என்று குறைந்த பட்ச விலை நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று பதில் கொடுக்கப்படுகிறது. தெற்குப் பிராந்தியத்தில் தரமுள்ள கரும்பை விவசாயிகள் பயிரிடுகிறார்கள், சராசரி அதிகமாக விளைவிக்கிறார்கள் என்பதற்காகத் தண்டனையா என்று எனக்குக் கேட்கத் தோன்றுகிறது. இதிலே 'டிஸ்பாரிடி' என்றும் வேண்டியதில்லை. வடக்கே இரண்டு ரூபாய் விலை கொடுக்கப்படுகிறது. தாத்தில் குறைவாகவுள்ள கரும்புக்கு இரண்டு ரூபாய் கொடுத்துவிட்டு, நல்ல தரமுள்ள கரும்புக்கு ரூபாய் 1.75 என்று நிர்ணயம் செய்திருப்பது பாரபட்சமுள்ள ஒரு விலையாக இருக்கிறது. அந்த நிலை தவிர்க்கப்பட வேண்டும்.

சர்க்கரை ஆலைகள் வைத்து நடத்துகிறவர்களுக்கு ஏதோ அதிக லாபம் வருகிறது என்கிற தவறான கருத்து இருக்கிறது. ஆனால், உண்மையில் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கிறவர்களைக் கேட்டால் நஷ்டம்தான் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது என்று தெரியவரும். நெல்லிக்குப்பம் ஆலையிலும் சரி, மதுரைப் பிராந்தியத்தில் உள்ள ஆலைகளிலும் சரி நஷ்டம் தான் வருகிறது. கரும்புக்கு நல்ல விலை கொடுக்காததால் ஆலைகள் சரியாக ஓடமுடியவில்லை என்பதற்குச் சம்பந்தத்தில் ஆரம்பித்த கூட்டுறவு ஆலைக்குப் போதிய கரும்பு கிடைக்காததே ஒரு சான்றாகும். தெற்குப் பிராந்தியத்திலுள்ள சர்க்கரை ஆலைகள் நல்லபடியாக ஓடவேண்டுமென்றால், நியாயமான விலை விவசாயிகளுக்குக் கிடைக்கவேண்டும். நண்பர் திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் சொன்னதுபோல, ஒன்று, கரும்பு பயிரிடுகிறவர்களுக்கு நல்ல லாபம் கிடைக்கவேண்டும். அல்லது சர்க்கரை வாங்கி சாப்பிடுகிறவர்களுக்கு குறைந்த விலையில் கிடைக்கவேண்டும். கரும்பு உற்பத்தி செய்கிறவர்களுக்கு மார்க்ஜின் ஆஃப் பராஃபிட் அதிகமாக இல்லாவிட்டால்,

[திரு. தோ. மு. நல்லசாமி] [18th January 1964]

அவர்களுக்கு உற்சாகம் ஏற்படாது; கரும்புப் பரப்பும் அதிகமாக இருக்காது. இதனால் திட்டமிட்ட பிரகாரம், தெற்குப் பிராந்தியத்தில் அந்த சர்க்கரைத் தொழிலைப் பெருக்க முடியாத நிலைமையில் இருந்துவிடுவோம் என்று வற்புறுத்திச் சொல்லிக்கொள்கிறேன். தென் பிராந்தியத்தில் உற்பத்தியாகும் கரும்புக்கு மணங்கு ஒன்றுக்கு இரண்டு ரூபாய் என்று விலை நிர்ணயம் செய்யவேண்டும். இல்லையென்றால், 9 சதவிகிதத் திற்கு மேலே ஒரு புள்ளிக்கு $1\frac{1}{2}$ ந.பை. என்று இருப்பதை அதிகப்படுத்தவேண்டும். இன்ஸென்டிவ் அதிகமாகக் கொடுத்தால் தரமுள்ள கரும்பை விவசாயிகள் உற்பத்தி செய்ய வழிவகை ஏற்படும். ரூபாய் 1.75 என்று தெற்குப் பிராந்தியத்திலும், ரூபாய் 2.00 என்று வடக்குப் பிராந்தியத்திலும் இருக்கும் பாரபட்சம் நீங்க வேண்டும். தெற்கேயிருந்து வடக்கே போன தென்னாட்டு நண்பர்கள் அதிகமாக வற்புறுத்தாத காரணத்தினாலோ என்னவோ இது ரூபாய் 1.75 என்று வைத்து ரூபாய் 2-க்கு உயர்த்தாமலிருக்கிறார்கள் என்று நினைக்கிறேன். இது மிகவும் வருந்தத்தக்கது என்று சொல்லிக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடிக்கிறேன்.

கனம் திரு. பூ. கக்கன் : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, மதிப் பிற்குரிய கனம் அங்கத்தினர் திரு. கலியாணசுந்தரம் அவர்கள் இந்த மன்றத்தில் எழுப்பிய ஒரு பிரச்சனையின் மீது அரசாங்கத்தின் கருத்து என்ன என்பதைக் கனம் அங்கத்தினர்கள் தெரிந்துகொள்வதற்கு ஒரு வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுத்திருப்பதற்காக அவருக்கு என்னுடைய பாராட்டுதலைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

“கரும்பு விலையானது அரசாங்கம் அங்கீகரித்துள்ள SISMA என்கிற ஒரு சூத்திரத்தை அனுசரித்து நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. (SISMA என்கின்ற வார்த்தை ஸௌத் இந்தியன் ஷுகர் மானுஃபார்க்சரர்ஸ் அலோஸியேஷன் என்பதன் சுருக்கமாகும்.) சமீபத்தில் நாட்டின் மற்றப் பகுதிகளிலே கரும்பு விலையானது வெகுவாக உயர்த்தப்பட்டுள்ளது. நமது மாநிலத்திலும் சர்க்கரைத் தொழிற்சாலைப் பகுதிகளிலுள்ள கரும்பு பயிடுவோர்களிடையே அதிருப்தி காணப்படுகிறது. இது ஓர் அவசர விஷயமாகும். இதைப்பற்றி விவாதிப்பது உசிதமாகும்” என்கிற கனம் அங்கத்தினர் திரு. கலியாணசுந்தரம் அவர்களுடைய விளக்கக் குறிப்பில் சொல்லியுள்ள அறிக்கையின் முதல் பகுதியில் கரும்பு விலைகளை நிச்சயித்திருப்பதற்கு அரசாங்கம் SISMA என்கிற சூத்திரத்தை அங்கீகரித்து விட்டதென்றும், அந்த அடிப்படையில் கரும்பு விலைகள் நிச்சயிக்கப்பட்டுள்ளதென்றும் கனம் அங்கத்தினர் அனுமானம் செய்கிறார். இந்த அனுமானம் பின்வரும் பாராக்களில் கொடுத்துள்ள விளக்கத்தையொட்டி சரியில்லையென்பது தெளிவாகத் தெரியும்.

திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம் : என்னுடைய பேச்சைக் கேட்கிற தற்கு முன்னதாகவே கனம் அமைச்சர் அவர்கள் பதில் எழுதிவைத்திருந்ததைப் படிக்கிறார் என்று நினைக்கிறேன்.

18th January 1964]

MR. SPEAKER : Let not the hon. Member interrupt.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : கனம் அங்கத்தினருடைய கருத்துக்குப் பதிலாக இல்லாவிட்டாலும், மற்றவர்கள் சொன்ன கருத்துக்களுக்குப் பதில் சொல்கிறார்கள்.

கனம் திரு. பூ. கக்கன் : கரும்புக்குக் குறைந்தபட்ச விலைகளை நிர்ணயிக்கும் கொள்கை வெகுகாலமாகவே நடைமுறையில் இருந்து வந்திருக்கிறது. என்றாலும் அவ்வப்போது அக்கொள்கை நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கும் அடிப்படையானது மாறுபாடின்றியோ, நிலையாகவோ இல்லை. 1950-51 வரையில் இந்தக் குறைந்தபட்ச விலையை நிர்ணயிக்கும் அதிகாரமானது இந்திய அரசாங்கத்தாரிடமாவது, மாகாண அரசாங்கங்களிடமாவது இருந்து வந்தது. ஆனால் 1950-51-ல் இந்திய அரசாங்கம் நாடு முழுவதற்கும் கரும்புக்குக் குறைந்தபட்ச விலையை நிர்ணயிக்கும் அதிகாரம் முழுவதையும் தானே மேற்கொண்டது. இந்தக்கால அளவில்தான் சர்க்கரையின் விலையும் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. 1952-ம் ஆண்டின் இறுதியில் கட்டுப்பாடுகளை நீக்கியபோது, கரும்பின் குறைந்தபட்ச விலையானது மணங்கு ஒன்றுக்கு ரூபாய் 1.75 விருந்து ரூபாய் 1.31-க்குக் குறைக்கப்பட்டது. என்றாலும், சர்க்கரை விலை இதற்கேற்ப குறைக்கப்படவில்லை. ஆனால் சர்க்கரை விலை மிக உயர்ந்துவிட்டது. எனவே, 1950-51ல் சர்க்கரை விலைக்கும் கரும்பு விலைக்கும் தொடர்பு ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று எடுத்துக் கொண்ட முயற்சி எல்லாம் வீணாயிற்று. 1953-54-விருந்து அடுத்து வந்த ஆண்டுகளில் இந்த குறைந்த பட்ச விலையானது தொழிற்சாலைவாயில் ஒப்படை செய்யும் கரும்புக்கு மணங்கு ஒன்றுக்கு ரூபாய் 1.44 என்றும், ரயில் இணைப்புள்ள நிலையங்களில் ஒப்படை செய்யப்படும் கரும்புக்கு மணங்கு ஒன்றுக்கு ரூபாய் 1.31 என்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டது. இந்த விலைகள் 1959-60-ம் ஆண்டு கரும்பு அறுவடைக் கால தொடக்கம் வரையில் நீடித்து வந்தன. இந்தக்கால அளவில் தொழிற்சாலை வாயிலில் ஒப்படை செய்யும் கரும்புக்கு மணங்கு ஒன்றுக்கு ரூபாய் 1.44-விருந்து ரூபாய் 1.62-க்கும், ரயில் இணைப்புள்ள நிலையங்களில் ஒப்படை செய்யும் கரும்புக்கு மணங்கு ஒன்றுக்கு ரூபாய் 1.31-விருந்து 1-50-க்கும் உயர்த்தப்பட்டது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கரும்புக்குக் குறைந்தபட்ச விலையை நிர்ணயிக்கும் பிரச்சனைக்கு விஞ்ஞான ரீதியிலும், நியாயமான முறையிலும் தீர்வு காண்பதற்கு எடுத்துக் கொண்ட சில முக்கியமான திட்டங்களைக் குறித்து சுருக்கமாகக் குறிப்பிடுவது நல்லது என்று தோன்றுகிறது. இதுவரையில் கரும்புக்குக் குறைந்தபட்ச விலையை நிர்ணயிக்கும் பிரச்சனையில் ஸ்திரமான கொள்கைகள் எதுவும்கையாளப்படவில்லை. அந்தக் காலத்தில் ஏற்பட்ட அவசர நிலைமைகளையொட்டி, இந்த விலைகள் நிர்ணயிக்கப்பட்டன. 1950-ல் காப்பு வரிச் சபையினர் இந்திய அரசாங்கத்திற்கு ஓர் அறிக்கையைச் சமர்ப்பித்தனர். இந்த அறிக்கையில் அவர்கள்

[திரு. பூ. கக்கன்]

[18th January 1964]

கரும்புக்கு குறைந்தபட்ச விலைகளை நிர்ணயிப்பது சம்பந்தமாக அப்போது பின்பற்றி வந்த நடைமுறை திருப்தியாக இல்லை யென்றும், அதற்குப் பதிலாக இன்னும் நியாயமான அடிப்படையில் அதிகார பூர்வமான பொருளாதார புள்ளி விவரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு அவற்றை நிர்ணயிக்கவேண்டுமென்றும் சொல்லியிருந்தார்கள். இதற்கேற்ப கரும்புக்குக் குறைந்தபட்ச விலையை நிர்ணயிக்கும்போது கரும்பு உற்பத்திச் செலவு, கரும்பு பயிரிடுபவர்களுக்கு நியாயமான வருவாய் முதலிய அம்சங்களைக் கருத்தில் கொள்ள வேண்டுமென்று காப்பு வரிச் சபையினர் தெரிவித்தார்கள். இந்தச் சிபாரிசுகளையொட்டி இந்திய அரசாங்கத் தார் கரும்பு கட்டுப்பாட்டு ஆணையை 1955-ல் வெளியிட்டார்கள். அந்த ஆணையில் கரும்பு விலையை நிர்ணயிக்கும்போது பின்வரும் அம்சங்களைக் கவனிக்க வேண்டுமென்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது :—

(அ) கரும்பு உற்பத்திச் செலவு;

(ஆ) வேறு பயிர்களைச் செய்தால் விவசாயிகளுக்குக் கிடைக்கும் வருவாய்; விவசாய விளை பொருள்களுடைய விலை வாசிகளின் பொதுவான போக்கு;

(இ) சர்க்கரை உபயோகிப்பவர்களுக்கு அதை நியாய விலைக்கு கிடைக்கச் செய்தல்;

(ஈ) கரும்பிலிருந்து தயாரிக்கப்படும் சர்க்கரையை, சர்க்கரை தயாரிப்பவர்கள் விற்கும் விலை;

(உ) கரும்பிலிருந்து சர்க்கரை தயாரிக்கும் அளவு.

1959 அக்டோபரிலிருந்து கரும்பு விலை தொழிற்சாலை வாயிலில் கொடுக்கும் போது மணங்கு ஒன்றுக்கு ரூபாய் 1.44-லிருந்து ரூபாய் 1.62-க்கு உயர்த்தப்பட்டது என்றும் ரயில் இணைப்புள்ள நிலையங்களில் கொடுக்கும்போது மணங்கு ஒன்றுக்கு ரூபாய் 1.33-லிருந்து 1.50-க்கு உயர்த்தப்பட்டது என்றும் ஏற்கனவே சொல்லியிருக்கிறேன். இந்த விலைகள் நாட்டிலுள்ள சர்க்கரைத் தொழிற்சாலைகள் அனைத்திற்கும் பயன்பட்டன. ஆனால் மகாராஷ்டிர குஜராத் மாநிலங்களிலிருந்த தொழிற்சாலைகளுக்கு மட்டும் இவை பயன்படவில்லை. விவசாயிகள் சப்ளை செய்யும் கரும்புக்குத் தொழிற்சாலைகள் சட்டபூர்வமாக கொடுக்க வேண்டிய குறைந்தபட்ச விலையை இந்த விலைகள் குறிப்பதாயிருந்தாலும், தென் நாட்டிலுள்ள தொழிற்சாலைகள் முக்கியமாக, தமிழ் நாட்டிலுள்ள தொழிற்சாலைகள் 'SISMA' சூத்திரத்தை ஏற்றுக் கொண்டன. இந்தச் சூத்திரம் தென்னிந்திய சர்க்கரை விலை உயர்வால் தொழிற்சாலைகளுக்குக் கிடைக்கும் பலனில் ஒரு பகுதியை கரும்பு பயிரிடுபவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்று நிர்ணயித்தார்கள். இந்த ஏற்பாடு 1953-ல் அமலுக்கு வந்தது. தமிழ் நாட்டுத் தொழிற்சாலைகள் 1952-53-ம் ஆண்டு கரும்புப் பருவத்தில் சட்டபூர்வமாக நிர்ணயித்திருந்த குறைந்த பட்ச விலைகளுக்கு மேல் கூடுதல் விலை கொடுத்தன. இந்திய

18th January 1964] [திரு. டி. கக்கன்]

அரசாங்கத்தின் உணவு விவசாய அமைச்சகம் புதியதொரு சூத்திரத்தை உருவாக்கி, அதை மாநில அரசாங்கங்களின் யோசனைக்கும், சர்க்கரைத் தொழிற்சாலைகள் யோசனைக்கும் அனுப்பி அதை அவர்களாகவே ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டது. ஆனால் தென் நாட்டிலுள்ள தொழிற்சாலைகள் 'SISMA' சூத்திரம் இந்திய அரசாங்கம் உருவாக்கிய சூத்திரத்தைவிட கரும்பு பயிரிடுவோர்களின் நலனை நோக்கிப் பலன் தருவதினால், அதையே அவை அனுசரிக்கலாமென்றும் அனுமதி தரப்பட்டது. 1953-54-ம் ஆண்டில் உருவான சூத்திரத்தை திரு. கோபாலகிருஷ்ணன் அவர்களின் தலைமையில் அமைக்கப்பட்ட வல்லுநர் குழு ஒன்று பரிசீலனை செய்தது. அந்தக் குழுவின் சிபாரிசுகளையொட்டி இந்திய அரசாங்கத்தார் 1958-ல் புதிய சூத்திரம் (விலைக்குத் தொடர்பு ஏற்படுத்தும் சூத்திரம்) ஒன்றைக் கொண்டு வந்தார்கள். இது பல காரணங்களை முன்னிட்டு துரதிருஷ்டவசமாக அமுலாக்கப்பட முடியவில்லை. எனவே, இது விஷயத்தைக் காப்பு வரிக்கமிஷனின் யோசனைக்கு அனுப்பப்பட்டது. இந்த புதிய சூத்திரத்தின் பற்பல அம்சங்களைப் பரிசீலனை செய்தபிறகு, காப்பு வரிக்கமிஷன் சில சிபாரிசுகளைச் செய்தது. இந்தச் சிபாரிசுகளை இந்திய அரசாங்கம் யோசித்து முடிவில் 1962-ல் அவர்கள் புதிய சூத்திரம் ஒன்றை வெளியிடத் தீர்மானித்தது. இந்தச் சூத்திரத்தில் விலைத் தொடர்பு ஏற்படுத்தும் சூத்திரத்தின் அடிப்படை அம்சங்கள் சேர்க்கப்பட்டிருந்தன. ஆனால் 1958-59 விருந்து 1961-62 வரையிலுள்ள கால அளவில் தொழிற்சாலைகள் ரெலக்ட் வேண்டிய தொகைகளைத் தீர்மானிப்பதில் சில மாறுதல்கள் செய்யப்பட்டிருந்தன.

1962 நவம்பரிலிருந்து விலைத் தொடர்பு ஏற்படுத்தும் இந்தச் சூத்திரத்தைக் கைவிட்டு, இன்னொரு ஏற்பாடு கையாளப்பட்டது. இந்த ஏற்பாட்டினால் கரும்புக்குச் செலுத்தவேண்டிய விலையானது, அதிலிருந்து கிடைக்கும் சர்க்கரையின் சதவிகிதத்தையொட்டித் தீர்மானிக்கப்பட வேண்டுமென்றும், ஆனால் மணங்கு ஒன்றுக்குக் குறைந்த பட்ச விலை ரூபாய் 1.50 ஆக இருக்க வேண்டுமென்றும், சர்க்கரை கிடைக்கும் அளவில் 0.1 சதவிகிதம் உயரும் ஒவ்வொரு தடவையும் அந்த விலையுடன் 1.5 ந.பை. சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்றும் நிர்ணயிக்கப்பட்டது. மணங்கு ஒன்றுக்கு ரூபாய் 1.50 என்ற இறந்தக் குறைந்த பட்ச விலையானது, பிறப்பிட்டு தொழிற்சாலை வாயிலில் ஒப்படை செய்தால், மணங்கு ஒன்றுக்கு ரூபாய் 1.56 என்று உயர்த்தப்பட்டது. இதற்குப்பிறகு, இந்த குறைந்தபட்ச விலை மேலும் மணங்கு ஒன்றுக்கு ரூபாய் 1.62 என்று உயர்த்தப்பட்டது. இப்போது 1963-64-ம் ஆண்டு கரும்புப் பருவத்தில் இது மணங்கு ஒன்றுக்கு ரூபாய் 1.75 என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த விலையை கரும்பிலிருந்து கிடைக்கும் சர்க்கரையின் அளவு 9 சதவிகிதம் அல்லது அதற்குக்

[திரு. பூ. கக்கன்] [18th January 1964]

குறைந்து இருக்க வேண்டுமென்ற நிபந்தனைக்கு உட்பட்டது. கரும்பு விலையை அதிலிருந்து கிடைக்கும் சர்க்கரையின் அளவோடு தொடர்புபடுத்தும் இந்த ஏற்பாடு இதற்கு முந்திய ஏற்பாடுகளைவிடச் சிறந்ததென்று கருதப்படுகிறது. ஏனென்றால் கரும்பு ரகத்திற்கேற்ப அதன் விலையும் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. என்றாலும் நடைமுறையில் ஒரு தொழிற்சாலையில் வாங்கப்படும் கரும்புக்கு முந்திய கரும்பாலைப் பருவத்தில் அந்தக் கரும்பிலிருந்து கிடைத்த சர்க்கரையின் அளவு மிக உயர்ந்திருக்கிறதோ அந்தக் காலத்தைத்தான் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளுகிறார்கள்.

1963-64-ல் தமிழ் நாட்டில் உள்ள தொழிற்சாலைகள் செலுத்த வேண்டிய கரும்பு விலைகள் பின் வருவனவாகும் :—

தொடர்
எண்.

தொழிற்சாலையின் பெயர்.

குவிட்டல்
ஒன்றுக்கு
கரும்பின்
குறைந்த
பட்ச விலை.

ரூ. ந.பை.

1	தி டெக்கான் ஷுகர் அண்டு ஆப்காரி கம்பெனி லிமிடெட் (அஞ்சல்) புகளூர் சர்க்கரைத் தொழிற்சாலை, திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டம் ..	5 41
2	தி ஈஸ்ட் இண்டியா டிஸ்டிலெரிஸ் அண்டு ஷுகர் பாக்டரிஸ் லிமிடெட், நெல்லிக்குப்பம் அஞ்சல், தென் ஆற்காடு மாவட்டம்	4 93
3	தி மதுரை ஷுகர்ஸ் அண்டு அலைட் புரடக்ட்ஸ் லிமிடெட், பாண்டிராஜபுரம் அஞ்சல், மதுரை மாவட்டம்	4 89
4	தி திரு ஆரூரன் ஷுகர்ஸ் லிமிடெட், வடபாதி மங்கலம் அஞ்சல், தஞ்சாவூர் மாவட்டம் ..	4 69
5	காவேரி ஷுகர்ஸ் அண்டு கெமிகல்ஸ் லிமிடெட், காவேரி பாக்டரி, பேட்டைவாய்த்தலை, திருச்சி ராப்பள்ளி மாவட்டம்	4 81
6	கோத்தாரி ஷுகர்ஸ் லிமிடெட், காட்டுர் ரயில் ஸ்டேஷன், லால்குடி, திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டம்	4 89
7	அமராவதி கோவாபரேடிவ் ஷுகர் மில்ஸ் லிமிடெட், ஏ.கே. புதூர் (அஞ்சல்), கணியூர், கோயம்புத்தூர் மாவட்டம்	4 69
8	வட ஆற்காடு மாவட்ட கோவாபரேடிவ் ஷுகர் பாக்டரி, வட புதுப்பட்டு, ஆம்பூர் அஞ்சல், வட ஆற்காடு மாவட்டம்	5 41
9	தி மதுராந்தகம் கோவாபரேடிவ் ஷுகர் மில்ஸ் லிமிடெட், மதுராந்தகம் அஞ்சல், படாளம் ..	4 97

எனவே, கரும்பு விலை 'SISMA' சூத்திரத்தை அனுசரித்துக் கொடுக்கப்படுகிறதென்று கனம் அங்கத்தினர் அனுமானித்திருப்பது தவறு என்பதைப் பார்க்கலாம்.

18th January 1964] [திரு. பூ. கக்கன்]

தமிழ் நாட்டிலுள்ள கரும்பு பயிரிடுபவர்கள் சர்க்கரை ஆலைகளுக்குக் கரும்பு சப்ளை செய்தால் அவர்களுக்கு 1962-63-ம் ஆண்டில் இருந்த விலையைவிட அதிக விலை கிடைக்கும் வகையில் கரும்பின் குறைந்தபட்ச விலையானது கணிசமாக உயர்த்தப்பட்டிருப்பதையும் நாம் பார்க்கலாம்.

கிழக்கு உத்தரப் பிரதேசத்திலும், வடக்கு பீஹாரிலும் உள்ள சில சர்க்கரைத் தொழிற்சாலைகளுக்கு வெல்லம், பழுப்புச் சர்க்கரை (கண்டசாரி) வியாபாரத்தினால் கரும்பு கிடைப்பதில் தீவிர போட்டி ஏற்பட்டிருப்பதால் அவைகளுக்குப் போதிய அளவு கரும்பு சப்ளை கிடைக்கவில்லை. அதற்காக, அத்தொழிற்சாலைகள் கரும்பின் விலையை மணங்கு ஒன்றுக்கு 2 ரூபாய் வீதம் நிர்ணயித்து இருக்கின்றனவென்று செய்திகள் கிடைத்துள்ளன. அன்றியும் மணங்கு ஒன்றுக்கு 2 ரூபாய் என்கிற இந்த விசேஷ விலையானது வெல்லம், பழுப்புச் சர்க்கரை இவற்றால் கடும் போட்டி ஏற்பட்டுள்ள பிரத்தியேகமான இடங்களில் மட்டுமே அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்றும், அவ்வாறு விலையை உயர்த்தி ஒரு தாண்டுகல் தரவிட்டால், அந்தத் தொழிற்சாலைகளுக்குக் கிடைக்கும் சப்ளையில் ஒரு பகுதிகூட அவைகளால் பெற முடியாதென்றும் தெரிகிறது. ஆகவே, இந்த விசேஷ விலையை ஒரு சில தொழிற்சாலைகளுக்கு என்று வேண்டுமென்றேதான் நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். ஏற்கனவே நான் சொல்லியிருப்பதைப்போல இந்த விசேஷ விலை நிர்ணயத்திற்குக் காரணம் இந்தத் தொழிற்சாலைகள் மூன்று இடங்களிலிருந்து ஏற்படும் போட்டியை—ஒன்று தங்களுக்குள்ளேயே, மற்றொன்று வெல்லத் தொழிலிலிருந்து, இன்னொன்று பழுப்புச் சர்க்கரைத் தொழிலிலிருந்து—சமாளிக்க வேண்டிய நிலைமையதான் தமிழ்நாட்டில் அதிருஷ்டவசமாக சர்க்கரைத் தொழிற்சாலைகள், வெல்ல உற்பத்திக்காக மட்டுமே கரும்பு பயன்படுத்தப்படும் பிரச்சனை ஒன்றையே எதிர்த்துப் போராட வேண்டிய நிலையில் இருக்கின்றன. ஆனால் கிழக்கு உத்தரப் பிரதேசத்திலும், வடக்கு பீஹாரிலும் இந்த நிலையோடுகூட, பழுப்புச் சர்க்கரைத் தொழிலுக்காகவும் கரும்பு பயன்படுத்தப்படுவதால் நிலைமை சிக்கலுக்கு உள்ளாகிறது. எனவே, வட நாட்டில் சில தொழிற்சாலைகளுக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள இந்த விசேஷ விலை அனுமதியானது தமிழ் நாட்டிலுள்ள தொழிற்சாலைகளுக்கு விஸ்தரிக்க முடியாதென்று தோன்றுகிறது. தவிர சர்க்கரை உற்பத்திக்குப் போதிய அளவு கரும்பு கிடைக்கவில்லையென்கிற பிரச்சினையானது கூட்டுறவுத் துறையில் அமராவதி சர்க்கரை ஆலை போன்ற இரண்டொரு தொழிற்சாலைகளில் மட்டுமே தோன்றியிருக்கிறது. காட்டுரில் கோத்தாரி சர்க்கரை ஆலையிலும் ஓளவுக்கு இந்தப் பிரச்சனை தோன்றியுள்ளது. வெல்ல உற்பத்தித் தொழிலுக்கும், சர்க்கரை உற்பத்தித் தொழிலுக்கும் ஏற்பட்டுள்ள அசம்பாவிதமான இந்தப் போட்டிக்குத் தீர்வு காணவேண்டுமென்றால், ஒரு தொழிலை ஊக்குவித்து இன்னொன்றைத் தாழ்த்துவதால்

18th January 1964] [திரு. பூ. கக்கன்]

மட்டும் அதைத் தீர்த்துவிட முடியாது என்பதையும், கரும்பு சப்ளை இரண்டு தொழில்களுக்கும் சாதாரணமாக தேவைப்படும் அளவுக்கு முறைப்படுத்தி அனுப்புவதில்தான் அதற்குத் தீர்வு காண முடியும் என்பதையும் கனம் அங்கத்தினர் தெரிந்திருப்பார்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன். அன்றியும் இப்போது வெல்லத்தின் விலை அநியாய அளவுக்கு உயர்ந்திருக்கிறது. வெல்லம் உபயோகப்பவர்களின் தேவைக்கும் நியாயமான மற்றத் தேவைகளுக்கும் இந்த விலை உயர்வுக்கும் கொஞ்சம்கூட தொடர்பே இல்லை. எனவே, இந்த நிலைமையில் வெல்லத்தின் விலையை உயர்த்திவிட்ட இந்தத் துணிவு வியாபாரப் போக்குகளைக் கட்டுப்படுத்தும் வகையில் ஏற்பாடுகள் செய்வதுதான் நல்ல முறையான ஏற்பாடாக இருக்குமென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. அதே சமயத்தில், கரும்பு பயிரிடுவோர்களுக்கும் அவர்களுடைய உழைப்புக்கேற்ற பலனை இந்த ஏற்பாட்டின் மூலம்தான் கிடைக்கச் செய்ய முடியும். அன்றியும் சர்க்கரை, வெல்லம் இவற்றைப் பயன்படுத்துவோர்களும் தங்களது தேவைகளை நியாயமான விலையில் பெறுவதற்கு நாம் வழிவகை செய்ய முடியும்.

கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த அரசாங்கம் விவசாயிகளுக்கு, குறிப்பாக கரும்பு உற்பத்தி செய்கிற விவசாயிகளுக்கு எவ்வளவு தூரம் நன்மை செய்ய வேண்டுமோ அந்த அளவுக்கு நன்மை செய்வதற்குத் தயங்கவில்லை என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். பிஹார் மற்ற இதர மாகாணங்களில் உற்பத்தி செய்யப்படுகிற கரும்புக்கு என்ன விலை கொடுக்கப்படுகிறதோ அந்த விலை இந்த மாநிலத்திற்கும் கிடைக்க வேண்டுமென்பதற்காக நம்முடைய மதிப்புக்குரிய முதலமைச்சர் அவர்கள் மத்திய அரசாங்கத்தோடு கலந்து இதிலே நன்மை கிடைக்கச் செய்வார்கள் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

1.55 p.m. Mr. SPEAKER: The House will now adjourn and meet again at 2-30 p.m. on Monday, the 20th January and not at 8-30 a.m. as indicated in the agenda.

The House then adjourned.

V—PAPERS PLACED ON THE TABLE OF THE HOUSE.

A. Statutory Rules and Orders.

70. Notification issued with G.O. Ms. No. 3165, Food and Agriculture, dated 22nd October 1963 regarding the regulation of trade in paddy, cotton, groundnut and chillies under the Madras Agricultural Produce Markets Act, 1959 in Madurai district. [Laid on the Table of the House under section 29 (4) of the Madras Agricultural Produce Markets Act, 1959 (Madras Act 23 of 1959)]